

„Dievo Motina ir mūsų Motina“

Koks nusižeminimas mano Motinos, Šventosios Marijos! Nematysite Jos tarp Jeruzalės palmių nei didžiųjų stebuklų valandą, išskyrus Kanos pirmąjį stebuklą. Bet Ji nebėga nuo Golgotos paniekos: ten Ji stovi, iuxta crucem Iesu – prie Jėzaus Kryžiaus, Jo Motina. (Kelias, 507)

sausio 1 d.

Toks visada buvo tikrasis tikėjimas. Tiems, kurie šitai neigė, Efezo

Susirinkimas paskelbė: *Jei kas nors neišpažįsta, jog Emanuelis yra tikrasis Dievas, o Švenčiausioji Mergelė yra Dievo Motina, nes pagimdė įsikūnijusį Dievo Žodį, tas tebūnie atskirtas nuo Bažnyčios.*

Švenčiausioji Trejybė, pasirinkusi Mariją Kristaus, Žmogaus, kaip ir mes, Motina, kiekvieną iš mūsų apgobė motiniška Jos skraiste. Ji yra Dievo Motina ir mūsų Motina.

Dieviškoji Marijos Motinystė – visokių Ją puošiančių ir Jai suteiktų privilegijų šaltinis. Dėl šio titulo Ji buvo nekalta nuo prasidėjimo ir pilna malonės, Ji yra visados mergelė, paimta į dangų su kūnu ir siela ir karūnuota visos kūrinijos Karaliene, pranokstanti angelus ir šventuosius. Aukščiau už Ją tėra vien Dievas. Švenčiausioji Mergelė, būdama Dievo Motina, turi tam tikro begalinio orumo, kilusio iš begalinio gėrio – Dievo. Nėra jokio pavojaus

perdėti. Niekada galutinai
nesuprasime šio didžiulio slėpinio,
niekada neįstengsime deramai
atsidėkoti savo Motinai už tai, kad
priartino mus prie Švenčiausiosios
Trejybės.

Buvome nusidėjėliai ir Dievo priešai.
Atpirkimas ne tik išvadavo mus iš
nuodėmės ir sutaikė su Viešpačiu, bet
ir padarė mus Dievo vaikais,
padovanojo Motiną, kuri pagimdė
Žodį, ir Jis tapo kūnu. Ar gali būti
didesnė dovana ir kilnesnė meilės
išraiška? (Dievo bičiuliai, 275–276)